

Publicerad 2013-05-17 00:19 av Gerda Johansson

Utdrag ur ett tal jag skrivit för en skoluppgift

Det är inte synd om människan, Strindberg.

Min kropp håller en otrolig massa kärlek, som går ut till mänskligheten i sig. För jag tycker verkligen om människor, jag gör det, trots att de gör mig besviken varje dag när jag läser mina nyheter. Smygrasism, kvinnohat, bomber, självmord, misshandel, våldtäkt, mobbing, krig, svält, piss, skit och spya täcker våra synfält och gör oss blinda. Det är svårt att se någon bättring, ett ljus vid horisonten, när man inte ser något alls, och torkar vi bort tårarna så kommer någon i vårt ansikte och igen, ser vi inget alls.

Så fumlar vi omkring i mörker med svidande ögon och vi måste lita på våra medmänniskor att tvätta vårt ansikte så att vi kan öppna och se att de är vackra.

Och de är dem. De är så otroligt vackra, allihop. Förutom de där få små djävlar som slår min glittrande rosa verklighet på käften, och får alla att tro att allting är helvete för oss. Det är inte synd om människan, Strindberg. Människan är en fantastiskt lyckligt lottad varelse, med intelligens och ömsinhet och framför allt kärlek. Lär vi oss att använda den, kan vi leva lyckliga i alla våra dagar.

Men vad är väl en bal på slottet? Livet funkar inte så, har de lärt mig.

Men jag tänker inte gå med på det. Jag tänker inte acceptera människors misär bara för att "det är så det är". Det enda jag kan göra är att stå här och skrika, trots att ni säkert tycker att jag är sjuk i huvudet och äckligt naiv. Låt så vara. Jag tänker fortsätta skrika tills ni hör.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gerda Johansson med Poeter.se id #44144 innehar upphovsrätten